

Af CECILIE BØDKER, elev på Vardeegnens Gymnasieforberedende Efterskole, 2020/2021

VADEHAVET

Ved Vadehavet rækker Solen sine lange arme ud til landskabet. Fuglefløjt fylder luften. Træerne strækker sig op imod lyset og modtager varmen med åbne arme. Husene åbner vinduer og døre. Græsset rejser sig langsomt. Dyrene søger ud i det fri. Men ingen var lige så lykkelig som Havet. Solen bringer så meget varme og lys til alt og alle omkring sig. Men ingen elsker Solen højere end Havet. Landskabet er kun smukt på grund af dem. De er kilde til alt, der ses så langt øjet rækker. Havet glitrer af glæde over de solstråler, Solen beriger Havet med. Hendes lykkelige små stjerner, der pryder hende. Hvad skulle Havet dog nogensinde gøre uden sin Sol? Solen elsker også at se sit Hav glitre så smukt. Han bliver i godt humør af at se, hvordan Havet giver et genskær af den kærlighed, han kaster over hende. Se hende skinne ligesom han selv gør.

Havet føler sig som den heldigste i verden. At ligge hernede på jorden og hver dag se op på den eneste, der betyder noget for hende. Mærke hvordan hans kærlighed opvarmer hende. Nyde synet af ham i al sin pragt. Helt deroppe...

... *helt deroppe*. De elsker jo hinanden, men alligevel er der noget, som ikke er helt rigtigt. Han er så langt væk. Så fjern. Hvorfor kunne hun ikke nå ham? Himlen er stadig fyldt med fuglefløjt. De yndefulde, bevingede skabninger, der elegant suser igennem luften. Helt deroppe. Hun strækker selv prøvende sine arme imod ham. Rækker ud til sin Sol, men kommer ingen vegne. Vil han ikke nok lade hende komme tæt på? Længslen er kogende. Hun fordamper.

"Hvordan kan jeg være ligesom fuglene? Hvad kan jeg gøre for at også at få lov til at komme tæt på ham?" Arrigskaben bruser op i hende og får hende til at rokke ustyrligt. Havet ser slet ikke, at hun kun forværrer sin situation. Inden hun ved af det, ser hun ikke andet end gråt. Solen er pludselig væk. Landskabet falder hen i mørke, og dyrene søger ind til deres huler og reder. Husene lukker deres døre og vinduer.

"Hvor blev han af? Hvorfor gik han?" udbryder Havet. Hun skælver, og mærker kulden brede sig igennem hende. Solen er her ikke længere til at varme hende. Den grå farve har bredt sig ud over hele hendes synfelt. Nu er han da helt ude af rækkevidde.

"Hvad gjorde jeg nu galt? Hvorfor skal jeg altid være så trist? Ingen elsker en så trist og kold som mig?" piber hun. Flere og flere bebrejdende tanker fylder hende, og inden længe pibler en lille tåre frem. Den tåre bliver efterfulgt af lidt flere. Straks vælter det hele ud som et vandfald. Landskabet bliver vådt og sumpet. Hvis man ikke passer på, kommer man til at sidde fast i mudderet. Vind bliver til blæst og suser om sig med alt, den kan få fat i. Træerne ligger mere ned, end de står op. Fuglene kæmper forgæves imod vinden, de kommer ingen vegne. Husene lukker alle skodderne til.

”Hvor er han, når jeg har brug for ham? Han forsvinder altid, når jeg bliver sådan her. Elsker han mig overhovedet?” græder hun, til hendes hjerte brister. Tårerne skyller ned af hende. ”Måske er jeg bare ikke sådan en, man elsker? Jeg er måske bare sådan en, man kun kan elske, når jeg er ved mit smukkeste?”

Tårerne fortsatte, indtil der ikke var flere. Til sidst lå Havet målløst og mærkede den larmende stilhed. Fraværets kulde havde hun efterhånden vænnet sig til. Hvad kunne hun gøre ved det? Hun trak sig væk. Trak sig helt ind til sig selv. Hvis han bare kunne gå, som det passede ham, så kunne hun da også. Ville have overhovedet bemærke, at hun var væk? En indre splittelse gnavede i hende. Det var da ikke kærlighed. Hun burde elske en, der hjalp hende. En, som gjorde hende sikker. Sikker på sig selv, sikker på ham. Men det var måske for meget at forlange? Hun skal ikke have en, der væver tvivl ind i hende. Alt dette kunne hun sagtens sige sig selv, og i realiteten burde hun bare stoppe alt her og nu.

Men samtidig kendte hun også sandheden. Hun vidste, at på et tidspunkt ville hendes stædighed slippe op, og savnet ville skylle ind over hende. Hun ville flyde tilbage, og Solen ville titte frem igen. Straks ville hun glitre, og små stjerner vil pryde hende. Hun ville være ved hendes smukkeste igen.